

HỒI THỨ HAI MƯƠI SÁU
TRONG LƯU PHỦ DỊ NHÂN XUẤT HIỆN

Nghi Lâm nói tới đây thì những giọt lệ trong như ngọc rớt xuống má. Cô ghen ngào kể tiếp:

- Đệ tử thấy tình trạng này... liền nhảy xổ vào ngăn trở, nhưng mũi kiếm nhọn của La Nhân Kiệt... đã đâm vào ngực Lệnh Hồ đại ca rồi.

Nhà hoa sảnh lặng yên như tờ.

Dư Thượng Hải cảm thấy có nhiều luồng mục quang nhìn vào mình, mắt họ đầy vẻ khinh bỉ và phẫn nộ. Lão muốn nói mấy câu mà không biết nói thế nào. Hồi lâu lão mới lên tiếng:

- Những câu nói của tiểu ni cô đây chưa chắc đã hoàn toàn đúng sự thực. Theo cô ta thì La Nhân Kiệt đã hạ sát Lệnh Hồ Xung, thế thì sao chính gã lại chết dưới mũi kiếm của Lệnh Hồ Xung?

Nghi Lâm đáp:

- Lệnh Hồ đại ca trúng kiếm rồi nhưng vẫn tươi cười, y khẽ bảo đệ tử: "Tiểu sư muội! Ta ... có một chuyện rất bí mật... Nói cho tiểu sư muội nghe..." "Tịch tà kiếm phổ" của Phước Oai tiêu cực hiện ở..." Về sau thanh âm nhỏ quá đệ tử nghe không rõ mà chỉ nhìn thấy y máy môi...

Dư Thượng Hải nghe Nghi Lâm nói tới Tịch tà kiếm phổ của Phước Oai tiêu cực bất giác run lên. Lão không giữ được tự nhiên lộ vẻ cực kỳ hoang mang hỏi:

- ở chỗ...

Lão muốn nói ở chỗ nào? Nhưng lão lại nghĩ tự mình không nên hỏi như vậy, để người khác hỏi hay hơn. Lão rụt lưỡi lại không nói nữa, trái tim đập thình thình không ngớt. Lão còn mong Nghi Lâm tuổi nhỏ ngây thơ tự ý nói toạc ra. Nếu không thế thì rồi đây Định Dật sư thái sẽ vận vẹo cô. Mụ mà biết cái mối liên quan trọng đại về kiếm phổ này thì dĩ nhiên lão không có cơ hội nào được nghe nữa.

Nghi Lâm lại nói tiếp:

- La Nhân Kiệt đối với pho kiếm phổ gì đó rất lộ vẻ quan tâm. Gã chạy lại bên cúi thấp người xuống muốn nghe cho biết Lệnh Hồ đại ca nói pho kiếm phổ kia hiện ở chỗ nào. Đột nhiên Lệnh Hồ đại ca lượm lấy thanh kiếm rút xuống sàn gác rồi y đưa lên đâm vào bụng dưới La Nhân Kiệt... Sư phụ!... té ra Lệnh Hồ đại ca đã gần chết rồi giết gã để trả thù.

Nghi Lâm thuật hết câu chuyện đã qua này, tinh thần cô không chống chọi được nữa, người cô lao đảo mấy cái rồi ngất đi.

Định Dật sư thái đưa tay ra giữ lấy Nghi Lâm. Mụ nhìn Dư Thượng Hải bằng cặp mắt tức giận.

Mọi người cùng lặng lẽ không nói gì, dường như để tưởng tượng cuộc chiến đấu kinh tâm động phách trên lầu Túy Tiên. Bản lãnh bọn La Nhân Kiệt chưa chắc đã có chỗ nào đặc biệt. Nhưng cuộc chiến đấu biến ảo thảm khốc này là một trường thê thảm ít có trên chốn giang hồ. Nhất là câu truyện do miệng một vị tiểu ni cô nhỏ tuổi xinh đẹp chất phác thuật lại thì dĩ nhiên không còn chút nào sai ngoa được nữa.

Thiên Môn đạo nhân nhìn Địa Tuyệt đạo nhân hỏi:

- Sư đệ! Lúc đó sư đệ có mục kích không?

Địa Tuyệt đạo nhân đáp:

- Cả Lệnh Hồ Xung lẫn La Nhân Kiệt đều là những tên lòng dạ độc ác thủ đoạn tàn nhẫn. Chúng tỳ đấu rồi đi đến chỗ hai bên cùng chết.

Dư Thượng Hải ngược mắt nhìn Lao Đức Nặc vẻ mặt xám xanh. Lão lạnh lùng hỏi:

- Lao hiền đệ! Phái Thanh Thành ta có chỗ nào đắc tội với quý phái mà Lệnh sư huynh lại vô cớ sinh sự gây hấn với phái ta?

Lao Đức Nặc lắc đầu đáp:

- Đệ tử không biết. Đây là Lệnh Hồ sư ca cùng La sư huynh bên quý phái xảy truyện tranh đấu cá nhân với nhau, chẳng có liên quan đến mối giao tình giữa hai phái Thanh Thành và Hoa Sơn cả.

Dư Thượng Hải cười khẩy nói:

- Hừ! Không có liên quan gì! Hiền đệ chỉ chối phăng một cái là xong.

Lão chưa dứt lời thì đột nhiên có tiếng kẹt, cánh cửa sổ phía tây bị đẩy ra. Một người bay vọt vào.

Mọi người trong nhà hoa sảnh đều là những tay cao thủ. ứng biến một cách rất thần tốc, rẽ sang hai bên để tránh và người nào cũng vung quyền chưởng lên để hộ thân. Chưa một ai kịp nhìn rõ mặt người mới đến thì "cách" một tiếng, một người nữa vọt vào.

Hai người nằm phục dưới đất không nhúc nhích. Họ đều mặc áo trường bào màu xanh, tức là mẫu áo của bọn đệ tử phái Thanh Thành. Cả người ở mông đít còn in rõ lốt chân nước bùn.

Bỗng bên ngoài cửa sổ có người lên tiếng:

- "Thí cổ hương hậu, Bình sa lạc nhạn".

Dư Thượng Hải lạng người đi thấp thoáng một cái. Hai chưởng đánh ra, đồng thời người lão cũng chuồn ra cửa sổ. Thân pháp của lão mau lẹ phi thường. Tay trái lão vịn lấy song cửa mượn đà nhảy lên nóc. Chân trái lão vẫn còn đặt vào trong mái hiên, lão đã có thể nhìn khắp nơi trong một phạm vi mấy trượng. Dư Thượng Hải đảo mắt nhìn bốn phía thì chỉ thấy một màu tối đen, mưa phùn phát phối chứ không có một bóng người. Lão nghĩ bụng:

- Người này nhất định còn ẩn nấp đâu đây chứ không thể trong chớp mắt đã đi xa mất hút được.

Lão biết đối phương là một tay kinh địch liền rút thanh trường kiếm ra, chuyển động thân hình chạy quanh Lưu phủ một vòng.

Lúc này Thiên Môn đạo nhân tự trọng địa vị vẫn ngồi yên không nhúc nhích, còn ngoài bọn Định Dật sư thái, Hà Tam Thất, Quan tiên sinh, Lưu Chính Phong, Lao Đức Nặc đều nhảy lên nóc nhà. Họ nhìn thấy đạo nhân người thấp lùn cầm kiếm chạy rất nhanh. Trong bóng tối ánh kiếm lóe mắt thành một đạo bạch quang huyền ảo. Đó là Dư Thượng Hải. Ai cũng ngấm ngấm bội phục khinh công tuyệt diệu của lão.

Dư Thượng Hải tuy chạy rất nhanh, mà bốn phía từ nóc nhà đến vòm cây bụi cỏ, không chỗ nào qua mắt lão được. Lão chạy hết một vòng rồi lại nhảy xuống nhà hoa sảnh. Hai tên đệ tử vẫn nằm dưới đất. Mông đít hai gã vẫn còn in rõ vết chân, lão tưởng như muôn ngàn người giang hồ đang xi tiểu làm cho phái Thanh Thành phải mất mặt. Lão lật người họ lại vừa ngó thấy chòm râu quai nón liền biết ngay là Thân Nhân Tuấn và tên kia là bạn thân của gã tên gọi Cát Nhân Thông. Lão đưa tay vỗ vào huyệt đạo dưới nách Thân Nhân Tuấn hai cái rồi hỏi:

- Người bị áy đá thế?

Thân Nhân Tuấn máy miệng muốn nói, nhưng không phát ra thành tiếng.

Dư Thượng Hải giật mình kinh hãi. Lão vừa vỗ hai cái coi vẻ hời hợt nhưng thực ra lão đã vận nội công thượng thừa của phái Thanh Thành. Thế mà những đường huyết đạo của Thân Nhân Tuấn chưa giải khai được. Vậy dĩ nhiên công phu của đối phương còn thâm hậu hơn cả lão nhiều.

Dư Thượng Hải con người bé nhỏ và thấp lùn thùn nhưng chí phấn đấu cực kỳ mãnh liệt. Lão phát giác ra một tay kinh địch lợi hại chẳng những không nản chí mà còn phấn khởi tinh thần. Lão ngấm ngấm vận nội công trút nội lực vào huyết "Linh đài" sau lưng Thân Nhân Tuấn.

Sau một lúc Thân Nhân Tuấn ú ớ la lên:

- Sư... sư phụ!

Dư Thượng Hải không nói gì tiếp tục thúc đẩy nội lực. Lúc sau Thân Nhân Tuấn lại nói:

- Đệ tử... Không nhìn thấy đối phương là ai.

Dư Thượng Hải hỏi:

- Hấn hạ thủ ở đâu?

Thân Nhân Tuấn đáp:

- Đệ tử cùng các sư đệ ra ngoài chơi bỗng thấy sau lưng tê nhúc mới biết mình bị thàng cha đều giả nào đã hạ thủ.

Dư Thượng Hải xịu mặt xuống nói:

- Y là một tay cao thủ võ lâm, không nên nói láo mắng người.

Thân Nhân Tuấn đáp:

- Xin vâng!

Dư Thượng Hải nghĩ mãi không biết đối phương lai lịch thế nào. Lão thấy Thiên Môn đạo nhân ngồi trơ ra, tựa hồ không quan tâm gì đến vụ này thì bụng bảo dạ:

- Bọn Ngũ nhạc kiếm phái như cây liên cành. La Nhân Kiệt giết Lệnh Hồ Xung, chắc lão Thiên Môn này sắp cự mình đây.

Đột nhiên lão lại nghĩ tới kẻ hạ thủ không chừng còn ở ngoài nhà đại sảnh. Rồi lão nhìn Thân Nhân Tuấn vẫy tay chạy mau ra ngoài nhà đại sảnh.

Mọi người trong nhà đại sảnh đang bàn tán xôn xao. Họ đang phỏng đoán về cái chết của một đệ tử phái Thái Sơn và một đệ tử phái Thanh Thành ai đã hạ độc thủ? Đột nhiên họ thấy Dư Thượng Hải tiến vào, con người lão lùn không đầy năm thước, nhưng là một tay có khí độ võ học. Lão không giận mà cũng oai nghiêm. Bao nhiêu con mắt đều đổ dồn vào lão.

Dư Thượng Hải đảo mắt nhìn quanh một lượt thì thấy những nhân vật trong nhà đại sảnh đều vào hàng hậu bối võ lâm. Tuy lão không biết nhiều nhưng cứ nhìn mắt họ, mười phần đã đoán ra được tám chín ai thuộc môn phái nào. Lão cho là trong bọn đệ tử đời thứ hai các môn phái này nhất định không có tay nào nội lực thâm hậu đến thế được. Nếu người kia có ở trong đám này tất phải lộ ra là một dị nhân siêu quần xuất chúng. Dư Thượng Hải ngó từng người một. Đột nhiên cặp mắt sắc bén của lão

chú ý đến một người. Người này hình thù cực kỳ xấu xa. Da mặt co rúm lại mà có dán mấy miếng thuốc cao. Lưng y cao trội đứng là một người gù. Dư Thượng Hải đột nhiên nhớ tới một nhân vật, bất giác lão giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Phải chăng hần. Nghe nói người này ở ẩn tại một nơi cực bắc, khí lạnh phi thường, không bước chân vào đất Trung nguyên và không bao giờ có giao du gì với bọn Ngũ nhạc kiếm phái, mà sao cũng đến tham dự tiệc rửa tay gác kiếm của Lưu Chính Phong? Nếu không phải hần thì trong võ lâm sao lại còn có người gù mặt mũi xấu xa thứ hai này nữa? Nhược bằng chính hần thì thật là một tay thủ đoạn cực kỳ tàn ác.

Mọi người trong nhà đại sảnh cùng Dư Thượng Hải đều hướng mục quang về người lưng gù. Mấy vị tiền bối hiểu chuyện cũ trong võ lâm đều không khỏi kinh ngạc.

Lưu Chính Phong vội tiến lên xá dài tận đất nói:

- Không biết tôn giá quang lâm, thành ra thiếu lễ nghinh tiếp. Thật là tội đáng muôn thác.

Người lưng gù này là dị nhân ở đâu? Chàng chính là thiếu tiêu đầu Lâm Bình Chi trong Phước Oai tiêu cục.

Lâm Bình Chi hóa trang làm người gù. Chàng rất sợ có người nhận ra mình và ngồi cúi đầu co ro trong góc nhà đại sảnh. Nếu không có Dư Thượng Hải nhận ra dị dạng thì chẳng ai thèm để ý đến chàng. Bây giờ đột nhiên chàng thấy mọi người đều nhìn mình chăm chú, lập tức đâm ra luống cuống. Chàng vội đứng lên nhìn Lưu Chính Phong đáp lễ nói:

- Không dám! Không dám!

Lưu Chính Phong nguyên chỉ biết một tay cao thủ ở Tái Bắc. Nhưng lão thấy khẩu âm chàng là người miền nam, mà tuổi còn kém nhân vật kia quá xa, bất giác lão đem lòng ngờ vực. Có điều người lưng gù mà lão biết hành động xuất quỷ nhập thần, nên lão không dám phỏng đoán theo lẽ thường. Lão vẫn có vẻ cực kỳ cung kính hỏi:

- Tại hạ là Lưu Chính Phong không dám thỉnh giáo cao tính đại danh các hạ.

Lâm Bình Chi không ngờ đến có người hỏi họ tên mình. Chàng ấp úng đáp:

- Tại hạ họ Mộc...

Nguyên chữ Mộc là nửa chữ Lâm. Không ngờ chàng buột miệng nói liều khiến cho mọi người ô lên một tiếng kinh ngạc.

Nguyên tay cao thủ Tái Bắc kia cũng họ Mộc. Trên đời rất ít người họ Mộc, hơn nữa đã cũng là một người lưng gù, mặt mũi xấu xa nên càng khiến cho mọi người nghi hoặc.

Lưu Chính Phong lại nói:

- Một tiên sinh giá lâm Hành Sơn khiến cho Lưu mạo hiểm thêm phần rạn vỡ... Cách xưng hô Mộc đại hiệp thế nào đây?

Lão thấy Lâm Bình Chi tuổi còn nhỏ, đồng thời có đồ thuốc hiển nhiên có ý che dấu chân tướng, quyết nhiên không phải là nhân vật nổi tiếng từ mấy chục năm nay tên gọi là Tái Bắc minh đà Mộc Cao Phong.

Lâm Bình Chi chưa từng nghe đến tên tuổi "Tái Bắc minh đà Mộc đại hiệp". Song chàng là người linh mẫn, nghe giọng nói Lưu Chính Phong tỏ ra cực kỳ cung kính đối với người họ Mộc kia, đồng thời chàng thấy Dư Thượng Hải đứng bên ngó mình ra chiều bất thiện. Nếu chàng để lộ hình tích một chút thì e rằng mất mạng ngay lập tức dưới bàn tay lão. Chàng liếc tìm lời nói cho xuôi để lấp liếm. Chàng đáp:

- Tái bắc minh đà Mộc đại hiệp ư? Hà hà... đó là... một bậc trưởng bối của tại hạ.

Dư Thượng Hải thấy trong nhà đại sảnh đường ngoài chàng ra không còn có người nào khác có vẻ dị dạng thì cho ngay là hai tên đệ tử Thân Nhân Tuấn và Cát Nhân Thông của lão bị chàng hạ thủ. Nếu Tái Bắc minh đà Mộc Cao Phong thân hành đến đây thì dĩ nhiên lão rất e dè úy kỵ. Nhưng đây chỉ là con em Mộc Cao Phong thì lão chẳng sợ hãi gì. Lão nghĩ thầm:

- Thằng cha này đến đây sinh sự với phái Thanh Thành. Dư Thượng Hải này bình sinh chẳng chịu cúi đầu trước một người nào thì có lý đâu lại chịu nuốt mỗi cãm hờn này?

Lão nghĩ vậy lạnh lùng hỏi:

- Giữa phái Thanh Thành và Tái Bắc Một tiên sinh vốn không có liên quan gì với nhau. Tại hạ không hiểu đã có chỗ nào đắc tội với các hạ?

Lâm Bình Chi cùng lão đạo nhân thấp lùn bé nhỏ này đứng đối diện. Chàng nghĩ tới mấy bữa xảy vụ nhà tan, người mất, song thân bị bắt đến nay chưa biết sống chết thế nào, hoàn toàn do lão đạo nhân này gây ra. Tuy chàng biết võ công lão cao thâm hơn mình gấp trăm lần, nhưng bầu nhiệt huyết cũng sủi lên sùng sục. Chàng không nhịn được toan rút binh khí ra đâm lão. Nhưng mấy bữa nay chàng đã trải qua nhiều lo lắng ưu phiền, nên không hăng như gà chọi nữa. Chàng rán nén lửa giận nói:

- Phái Thanh Thành đã làm nhiều việc tốt quá! Mộc đại hiệp giữa đường thấy chuyện bất bình, tự nhiên ra tay dẹp bọn cường hung, giúp người yếu đuối chẳng kể gì đắc tội hay không đắc tội.

Bọn Lưu Chính Phong nghe chàng nói vậy trong lòng không khỏi cười thầm.

Ta nên biết Tái Bắc minh đà Mộc Cao Phong tuy bản lãnh cao cường song nhân phẩm lại rất hèn hạ. Đừng nói ba chữ "Mộc đại hiệp" y không thể nào với tới được mà ngay một chữ "hiệp" cũng không xứng đáng. Nguyên Mộc Cao Phong là hạng người xu phụ quyền thế, thuận gió theo chiều chẳng kể gì đến tín nghĩa. Vì hắn võ công cao cường lại là người linh mẫn, nếu gây oán thù với hắn thì không biết đâu mà đề phòng cho xiết, nên mọi người đối với hắn đều muốn lánh xa. Nhân sĩ võ lâm úy kỵ hắn thì có, nhưng tôn kính thì nhất định là không.

Lưu Chính Phong nghe Lâm Bình Chi nói vậy thì tin ngay chàng là con em Mộc Cao Phong. Lão sợ Dư Thượng Hải động thủ hại chàng. Mộc Cao Phong không phải là người biết phục thiện, không nên dính líu mà gây ra mối oán thù. Lão nghĩ vậy liền nói:

- Dư quán chủ! Mộc huynh! Hai vị đã đến chơi tẽ xá thì đều là quý khách của tại hạ. Vậy tại hạ xin hai vị nghỉ tới chút bạch diện của Lưu mỗ, cùng nhau uống mấy chung rượu vui vẻ. Người nhà đâu! Lấy rượu đem ra đây!

Gia đình dạ ran chạy vào rót rượu.

Dư Thượng Hải đối với chàng thiếu niên lưng gù trước mắt tuy chẳng sợ hãi gì, nhưng nghĩ tới tiếng đồn trên chốn giang hồ về Tái bắc minh đà Mộc Cao Phong, một tay tàn độc vô lại cũng không dám mạo muội trở mặt. Lão thấy gia đình trong Lưu phủ rót rượu đưa, nhưng không đón lấy để xem đối phương hành động thế nào?

Lâm Bình Chi trong lòng vừa tức giận vừa sợ hãi. Nhưng mỗi phần khích này trông chàng chiếm được thượng phong. Chàng nghĩ thầm:

- Không chừng bây giờ gia má mình đã bị thằng cha này hạ độc thủ rồi. Chẳng thà mình bị lão phóng chưởng đánh chết đương trường, chứ mình không thể đồng ầm với hắn được.

Chàng trợn mắt ngó Dư Thượng Hải. mục quang chứa đầy lửa hận chàng cũng không đưa tay ra đón lấy chung rượu. Chàng muốn nhục mạ Dư Thượng Hải mấy câu, nhưng sợ uy thế lão nên không dám lên tiếng thóa mạ.

Dư Thượng Hải thấy Lâm Bình Chi ra vẻ cừu địch với mình cũng lửa giận bốc lên ngàn ngút. Lão liền thi triển "Cầm nã thủ pháp" nắm lấy cổ tay chàng nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Lưu tam gia nói phải lắm! Trước mặt Lưu tam gia không ai được vô lễ. Mộc huynh đệ! Chúng ta thân cận nhau đi!

Lâm Bình Chi trước còn cựa quậy không sao thoát ra được. Lúc lão dứt lời chàng thấy cổ tay đau nhói, xương kêu răng rắc cơ hồ gãy xương, nhưng Dư Thượng Hải ngừng lại. Lão muốn bức bách Lâm Bình Chi cất tiếng van xin. Ngờ đâu Lâm Bình Chi nghĩ tới mối thâm cừu đại hận, cổ tay chàng tuy đau thấu xương mà chàng vẫn không rên la một tiếng.

Lưu Chính Phong đứng bên thấy mồ hôi trán chàng nhỏ giọt lớn bằng hạt đậu mà thần sắc vẫn như thường tựa hồ chẳng có chuyện gì. Đối với chàng thanh niên cang cường này, lão không khỏi đem lòng kính phục, liền nói:

- Dư quán chủ...

Lão toan tìm lời nói giải hòa hai bên bỗng nghe có tiếng người thét lên:

- Dư quán chủ! Sao Dư quán chủ lại hững hờ mà đem lòng khinh mạn con cháu Mộc Cao Phong này?

Mọi người quay đầu nhìn lại thì thấy đó là một lão già thấp lùn béo chùn chụt mà lưng còng thành tròn ửng. Người này mặt đầy lang ben trắng bệch lác đác có những miếng chàm xanh mọc lông đen. Thật là một bộ mặt cực kỳ xấu xa cổ quái. Người lão phù thủng mà lại lùn tịt với cái lưng còng cao gồ lên, coi chẳng khác gì một trái cầu bằng thịt. Mọi người trong nhà sảnh đường chưa ai được nhìn chân tướng Mộc Cao Phong, bây giờ thấy lão tự xưng danh lại thấy tướng mạo quái dị, bất giác đều biến sắc.